

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa H. spółki z o.o. w W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Naczelnikowi Izby Celnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 grudnia 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7200,- (siedem tysięcy dwieście) złotych z tytułu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 czerwca 2014 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił powództwo H. Sp. z o.o. z siedzibą w W. o zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa - Naczelnika I Urzędu Celnego w W. z tytułu odszkodowania za zajęcie urządzeń do gier hazardowych i uniemożliwienie osiągania korzyści z ich wydzierżawienia. Sąd pierwszej instancji uznał brak po stronie pozwanej spełnienia przesłanek odpowiedzialności na podstawie art. 417 § 1 k.c. W wyniku apelacji wniesionej przez powoda Sąd Apelacyjny w (...) zmienił w części wyrok Sądu Okręgowego, uzasadniając to innymi względami, niż zarzuty podniesione przez skarżącego. Uznał za usprawiedliwione jedynie roszczenie w zakresie szkody związanej z zatrzymaniem dwóch automatów do gier, ze względu na uchylenie w ich wypadku przez sąd postanowienia o zatrzymaniu tych rzeczy, przez co działanie funkcjonariuszy celnych mogło zostać uznane za bezprawne w rozumieniu art. 417 § 1 k.c. Obliczył jednak wysokość tej szkody w innej, niższej kwocie, niż oczekiwana przez powoda. W pozostałym zakresie apelacja została oddalona.

W skardze kasacyjnej strona powodowała zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów postępowania, tj. art. 386 § 1, art. 385 i art. 100 k.p.c.; art. 11 k.p.c. w związku z art. 417 § 1 k.c., art. 14 ust. 1 i art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych (dalej jako u.g.h.) oraz art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE wraz z art. 217 § 4, art. 236 i art. 230 § 2 k.p.k. oraz wydanej na mocy art. 267 TFUE wiążącej wykładni Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej. Naruszenie przepisów prawa materialnego dotyczy nieprawidłowej wykładni art. 417 § 1 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 i art. 6 ust. 1 u.g.h. oraz art. 1 pkt 11 i art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE wraz z art. 217 § 4, art. 236 i art. 230 § 2 k.p.k. i wspomnianej na tle art. 267 TFUE wykładni TSUE; nieprawidłowej wykładni art. 417¹ § 2 i art. 361 § 1 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 i art. 6 ust. 1 u.g.h. oraz art. 8 ust. 1 dyrektywy nr 98/34/WE wraz z powołanymi uprzednio przepisami k.p.k. i wykładnią TSUE. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części oddalającej apelację powoda oraz orzekającej o kosztach postępowania i uwzględnienie powództwa w oddalonym zakresie wraz

z zasądzeniem kosztów postępowania, ewentualnie po uchyleniu zaskarżonego wyroku we wskazanej części przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniosł o nieprzyjmowanie skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie w całości i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak przesłanek o określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wniosł o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 417 § 1 i art. 417¹ § 2 k.c. w związku z art. 14 ust. 1 i art. 6 ust. 1 u.g.h. oraz art. 8 ust. 1 i art. 1 pkt 11 dyrektywy nr 98/34/EWG wespół z przepisami art. 361 § 1 k.c. oraz art. 217 § 4, art. 236 i art. 230 § 2 k.p.k., szczegółowo opisując na czym te wątpliwości polegają. Ponadto, przedstawił trzy zagadnienia prawne przesłanek zastosowania art. 417 § 1 k.c., w szczególności odnośnie do bezprawności działania funkcjonariuszy celnych. Wniosek został oparty na przesłankach zawartych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Zgłoszone wątpliwości nie zostały dokładnie powtórzone z uzasadnienia skargi powoda, podobnie jak zagadnienia prawne, wymagające - zdaniem skarżącego - rozpatrzenia. Wątpliwości te oraz zagadnienia prawne zostały już wielokrotnie przedstawione w tym samym kształcie w innych postępowaniach wszczętych przez powoda, ze względu na niesatysfakcjonujące go rozstrzygnięcia sądowe, w tym Sądu Najwyższego. Jednakże w związku z rozważeniem wątpliwości co do rozumienia przepisów, o których mowa we wniosku oraz odpowiedzi na pytania zawarte w przedłożonych zagadnieniach prawnych w sprawach wcześniej już rozpoznanych, nie ma potrzeby kolejny raz je rozważać. W szczególności odpowiedź zawarta w uzasadnieniu niedawnego wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2016 r. w sprawie II CSK 106/16, którym oddalona została skarga kasacyjna powoda pokrywa się z treścią wątpliwości i zagadnieniami

prawnymi zgłoszonymi w niniejszej sprawie. Tak więc nie występuje już w nich cecha nowości i nierozpoznanych dotychczas kwestii prawnych, czego wystąpienie warunkuje spełnienie przesłanek do przyjęcia skargi kasacyjnej na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Zaznaczyć należy, że wątpliwości skarżącej znalazły również podobną, wcześniejszą odpowiedź w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) z dnia 13 października 2016 r. w sprawie C-303/15, będącego wynikiem rozpoznania pytania, złożonego w trybie prejudycjalnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 22 czerwca 2015 r. Ponadto kwestie te były rozważane w wyroku TSUE z dnia 4 lutego 2016 r. w sprawie Ince, C- 336/14 oraz we wcześniejszych wyrokach TSUE, powołanych, m.in. w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie II GSK 183/14. Zwraca także uwagę uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2015 r., III CZP 82/15, w którym odmówione zostało podjęcia uchwały w związku z zagadnieniem prawnym przedstawionym przez Sąd Apelacyjny w (...), rozpoznający łącznie apelację skarżącej (powódki) od wyroków Sądów oddalających cztery powództwa powódki, oparte na tej samej podstawie prawnej, co w rozpoznawanej obecnie sprawie.

Ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.